

[Poul Møller.]

lag af skatteprocentens forskellighed kræve udligning. Der er jo også andre faktorer, f. eks. transportudgifter. Men iøvrigt forstår jeg slet ikke, hvorfor det er et mål i sig selv, hvorfor det er et politisk mål, at en mand i Nørre Nissum skal betale samme skat som en mand i Nykøbing F. Hvad formål tjener denne lighedsgrundsætning? I hvert fald ikke forenkling og fornuftig økonomi.

Den højttærede finansminister har tilsyneladende afskaffet den mellemkommunale refusion, men også kun tilsyneladende, thi han har blot afløst den med en anden form for mellemkommunal refusion. Finansministeren foreslår, at de sociale udgifter skal refunderes med henholdsvis 50 pct. og 95 pct. Det lader sig høre, men når man derefter påligner kommunerne en trediedel af det samlede udbetalte tilskud efter tilsvarende regler, som tidligere anvendtes ved fordelingen af refusionsforbundets udgifter, så ser jeg egentlig ikke megen forenkling i denne del af komplekset. Hvad enten man sætter ølse for eller ølse bag, pølsen beholder dog sin smag.

Vender man sig derefter til den foreslåede børnetilskudsordning, vil man ligeledes se, at den forenkling, som finansministeren har villet, er gået tabt og blevet til forvirring, fordi det med djævelens vold og magt måtte undgås, at skatteborgere, der ligger hinsides det finansministerielle jerntæppe, får nogen glæde på noget punkt af denne skattereform, medens til gengæld borgere på den side af jerntæppet, hvor flertallet af finansministerens vælgere befinder sig, ikke må lide nogen skade. Vi har derfor fået en regel med undtagelser og undtagelsers undtagelser, der leder tanken hen på Kapers tyske grammatik, som finansministeren formentlig kender. Principielt ligger børnetilskuddene fast, 330 kr., 300 kr. og såvidt jeg husker 270 kr., men da finansministeren har frataget selverhvervende hustruer deres hustrufradrag, og da dette ikke må gå ud over hustruer med børn, så foreslår finansministeren, at børnetilskuddene skal forhøjes, hvor hustruen har selverhverv, og denne forhøjelse skal ske efter et ret indviklet system. Da denne undtagelse fra den almindelige regel om børnetilskud imidlertid kunne medføre, at også selverhvervende hustruer på den anden side jerntæppet kunne få nogen kompen-

sation for det bortfaldne hustrufradrag, må finansministeren foreslå den undtagelse fra undtagelsen, at disse pariaer gradvis skal miste deres forhøjede børnetillæg. Enkelt er det ikke — og rimeligt er det heller ikke.

På samme måde med de enlige forsørgere. Da finansministeren ved sin forenkling af forsørgerbegrebet hårdt og brutalt har kastet de enlige mødre og fædre ud i den kolde sne og stillet dem lige med ugifte uden børn, har han måttet foreslå forhøjelse af børnetilskuddet med 50 pct. for enlige forsørgere. Dette vil i område B — provinsbyerne — sige 150 kr. årligt. For en enlig, der i dag betragtes som forsørger, vil dette forhøjede børnetilskud ikke på langt nær dække skattestigningen; blot på en indtægt så beskeden som 6 000 kr. vil skattestigningen udgøre i nærheden af 200 kr., medens forhøjelsen af børnetilskuddet kun udgør 150 kr. i område B. Det er ikke enkernes, og det er ikke enkemændenes kår, finansministeren har villet højne med dette forslag. I denne henseende er forslaget altså direkte asocialt og udemokratisk, vendende den tunge ende nedad — for at bruge den sædvanlige socialdemokratiske terminologi.

Jeg har i den socialdemokratiske presse set anført, at den egentlige forenkling består deri, at vi i fremtiden får en proportional beskatning. Jeg skal ganske se bort fra, hvorfor den proportionale skat skulle være enklere end den progressive, jeg skal også lade være med at hæfte mig ved det egentlig ganske opsigtsvækkende, at socialdemokratiet — netop socialdemokratiet — i princippet foretrækker proportional skat fremfor progressiv skat. Det skal jeg ganske lade ligge, det hele turde nemlig være noget snak. Der er ikke noget som helst proportionalt i det forslag, som finansministeren fremsætter. For det første er der en meget kraftig progression i den statslige tillægsskat, for det andet er selve den proportionale skat progressiv, den angiver en progressiv skala fra lidt over 5 pct. til meget nær 29 pct., hvortil kommer den progressive tillægsskat, der får progressionen til at stige til højder, som vi i hvert fald ikke hidtil har kendt her til lands. Det er sandheden om denne del af forenklingen.

Det er mit håb, at ærede medlemmer af det her fremførte vil have forstået, at det ikke er alt i denne skattereform, der peger